Tc 553_3

Μάνα με τους ιννιά τους γιους και με τη μια την κόρη
την κόρη τη μονάκριβη την πουλυαγαπημένη
δώδεκα χρόνια έγινε ο ήλιος δε την είδι
στα σκοτεινά λουζότανε στ’ αστέρια χτενιζόταν
στην πούλια στον αυγερινό έπλεκε τα μαλλιά της.
Προξενητάδες ήρθανε από τη Βαβυλώνα
να πάρουνε την Αρετή πολύ μακριά στα ξένα
οχτώ αδερφοί δε θέλανε κι ο Κωσταντίνος θέλει.
Μάνα μου να τη δώσουμε την Αρετή στα ξένα.
.....
στου Κωσταντίνου το μνήμαρ’ τραβούσε τα μαλλιά της.
Το τάμα που μου έταξες πότε θα μου το κάνεις.
Κι απ’ το πολύ βογκητό εβγήκ’ ο Κωσταντίνος
κάνει την πέτρα άλογο τ’ αστέρια χαλινάρια
δίνει [κατσά?] στο άλογο στην αδερφή τ’ πηγαίνει
βρίσκει την Αρετούσα του στ’ αστέρια χτενιζόταν.
Άιντε Αρετή να φύγουμε στη μάνα μας να πάμε.
Αν τύχει κι είνι για καλό να λάμψω και να έρτω
κι αν τύχει πάμι για κακό μαύρα να βάλω νά ’ρθω.
Άιντε Αρετή να φύγουμε και όπως θέλεις να ’σαι.
Δίνει κατσά στο άλογο στη μάνα τους πηγαίνουν
στο δρόμο που επήγαιναν πουλιά τους κελαϊδάνε
δεν κελαηδούσαν σαν πουλιά μήδε σα χελιδόνια
παρά λαλούσαν κι έλεγαν μ’ ανθρώπινη λαλίτσα.
Για δες θάμα κι αντίθαμα που γένιται στον κόσμο
τέτοια κοπέλα λυγερή να σέρνει πεθαμένος.
Άκουσε Κωσταντίνε μου τι λένε τα πουλάκια.
Πουλιά είναι κι ας κελαϊδούν πουλιά κι ας κελαϊδάνε.
Στο δρόμο που επήγαιναν άλλα πουλιά τους λένε.
Για δες θάμα κι αντίθαμα που γίνεται στον κόσμο
τέτοια κοπέλα λυγερή να σέρνει πεθαμένος.
Μάρτης είναι και κελαϊδούν κι Απρίλης και φωλιάζουν.
Και τότες τον ερώτησε και τότες τον ρωτάει.
Πού είναι το σγουρό σ’ μαλλί και το παχύ μουστάκι.
Μεγάλ’ αρρώστια πέρασα και πέσαν τα μαλλιά μου.
Για πες μου Κουσταντίνε μου λιβάνι μού μυρίζεις.
Εχτές προχτές επήγαμε κάτω στον Αϊ-Γιάννη
και ο παπάς μάς έριξε με περισσό λιβάνι.
Το λόγο τ’ δεν απόσωσε κι από μπροστά της ’χάθη.
Βλέπει τον κήπο της ξερό τα δέντρα μαραμένα
και στον κατώφλιου της μπροστά χορτάρια φυτρω...
..... τρίζουν
αν είσαι Χάρος διάβαινε κι αν είσαι εχθρός μου φύγε
κι αν είσαι πικροχάροντας άλλα παιδιά δεν έχω.
Άνοιξε μάνα άνοιξε κι εγώ είμ’ η Αρετή σου.